

Zijn huishoudkundigen zielig?

Voor sommige academici loert het gevaar om elke straathoek. Laatst was ik op een receptie van de rechterlijke macht. Zelfs geen Buckler te krijgen. "Wat dacht je," zei de procureur-generaal, "dat we ons door de eerste de beste klabak naar Veenhuizen laten sturen, die tijd ligt achter ons. We doen het nu thuis."

Mijn vriend de psychiater heeft ook zijn problemen. De sofa is bij het oudvuil neergezet, zijn secretaresse is slechts door een glazen wand van hem gescheiden en onder zijn witte jas draagt hij tegenwoordig een surfpak. Vrouwelijke patiënten worden bij hem gedésexualiseerd door ze te omhullen met oude lakenzakken. "Preventie jongen, allemaal preventie."

En zo heeft ieder academisch beroep wel zijn gevaren. Denk maar eens aan de tandarts met een kunstgebit, de ongelovige theoloog en de maatschappelijk geslaagde socioloog. Of zie de hoogleraar vrouwenstudies haar leven delen met een macho.

Heeft de huishoudkundige ook een geheim? Ik denk van wel, hun huishouding is verre van optimaal. Bij de rechter krijg ik thuis echt bier te drinken, de psychiater is in de kroeg populair bij de vrouwen, de tandarts gaat op wintersportvakantie naar Gstaad met het kronenpotje, de ongelovige theoloog is de toeverlaat van alle ontwikkelingshulporganisaties, de geslaagde socioloog rijdt paard en de hoogleraar vrouwenstudies is gelukkig met haar Rambo. De huishoudkundige weet hoe ze moet stoffen en zuigen, hoe ze moet verzorgen en verzorgd worden, hoe ze moet koken en braden. Maar zij optimaliseert slechts huishoudingen van anderen en daarom is juist zij in deze geïndividualiseerde samenleving zeer zielig.

KOKER